Nicolae Coande

Galeria cu bărbaţi

Norina

Sunt plictisit de câte ştiu despre mine şi cred că toţi oameni sunt aşa, cel puţin toţi cei dotaţi cu acea curiozitate de a-şi suspenda pentru o clipă încrederea în ei înşişi şi în faptul că viitorul le va aduce cadouri pe măsura inteligenţei şi priceperii lor consacrate. Unul din felurile mele de a-mi obosi conştiinţa este să-mi amintesc cât de cretin am fost cu femei care nu doreau altceva decât să fie ţinute în braţe şi mângâiate, chiar şi fără contract.

Pe Norina am cunoscut-o la o gargară cu poeţi – toată lumea scrie poezie azi, şi miliţianul oraşului – unde se dădeau diplome şi se regulau idei sado-maso. Fuma mult, în timp ce schimba paharele de votcă şi privea aproape nepăsătoare zarva din jur. De fapt, era încordată-arc şi avea nevoie de cineva s-o „întoarcă". I-am turnat cu aer de înger-paharnic nişte votcă şi apoi ne-am trezit vorbind prostiile de rigoare, ceva de genul că auzisem unul de altul dar nu avusesem ocazia să discutăm. Ca acum. Nu trecuseră nici 10 minute şi ştiam că vreau s-o regulez, dar mai târziu mi-am dat seama că ea „comanda" asta. La plecare s-a făcut că aveam drum împreună şi chiar era parţial-color. Însă cu noi a venit şi un coleg de-al ei, un cur cu diplomă, unul din acei cretini solemni de care e plină lumea universitară din provincia gazului ars la maximum cu aerul că este heliu. Am stat vreo trei ore la un bar, un fel de pub cu pretenţii, şi am turnat în noi votcă şi fum dar eu am fost atent şi nu m-am cherchelit. Ea, în schimb, se matolea simpatic şi privirile îi deveneau tot mai fixe. Curul cu diplomă se făcea că nu înţelege şi emitea sonore tembelisme care-l preocupau pe el şi şleahta din care făcea parte. Era vorba de Literatură, evident. Este şi azi bengosul lor şi vorbeşte despre canon cu perciunii lui Tănase Scatiu căzut în fandacsia şcolii saxone. La un moment dat, ea m-a invitat la dans şi eu am întrebat ca prostu': unde, aici? de parcă mă invitase la acuplare. Mi-a părut rău mai târziu, era prima ocazie de a-i simţi căldura şi formele. Afară, la plecare, neamul universitar a ţinut morţiş s-o conducă acasă deşi ea îi spusese clar, cu acea siguranţă a femeii care trage brazda, c-o voi duce eu. Am mers la încă un bar, tot în zonă, şi am mai băut ceva. Se frăgezea şi totul era de-acum o chestiune de spaţiu. Timp şi fum – era deja în pahare şi în coapsele ei. Fireşte, cum se întâmplă adesea în astfel de situaţii, nu aveam un amărât de loc

unde s-o duc şi îmi dădeam seama că flirtez nepermis după miezul nopţii. În cele din urmă, am dus-o acasă, cu «coada» după noi. Peste câteva zile ne-am reîntâlnit şi după încă o seară petrecută la o cafea am sărutat-o într-o grădină a oraşului. Când am îmbrăţişat-o peste haina groasă tremura puţin, dar nu de frig, deşi afară era ger. Nici atunci nu i-a simţit cum trebuie formele. Nici mai târziu. Ce reţin este că avea mâinile mai late decât ale mele, asta mă nemulţumea puţin. Săruta crispată, poate avea nevoie de timp să se desfacă. Gura ei era ca Literatura Română: începea pe la paşopt, dar nu ajungea în prezent. M-a întrebat ceva – cum i-o fi venit? – şi când i-am spus că nu sunt tocmai liber pentru a-i acorda tot timpul a bătut în retragere. Am dus-o acasă, ne-am mai văzut de câteva ori în oraş, întâmplător, apoi nu ne-am mai văzut de loc. Pe urmă s-a simţit trădată sau jignită şi le-a spus celor din anturajul ei, moliile de la catedră, că m-am «dat» la ea, deşi… asta e – că nu m-am dat, de fapt.

Am revăzut-o acum puţin timp şi încerca să-mi spună că îi pare rău pentru „declaraţie”. Mă privea cu ochii aceia care-mi plăcuseră în ziua când ne-am văzut la o agapă cu poeţi, tot felul de scriitoraşi care credeau că a scrie ţine loc de a trăi, ba chiar că reprezintă mai mult şi-ţi dă şi nu ştiu ce prestigiu social.

Sunt pregătit să trăiesc fără prestigiu, fată dragă…

Ceva ce n-am să văd niciodată

Ar trebui să spun poate că într-o vreme am cochetat şi eu cu literatura. Am început prin a scrie mici povestiri erotice despre profesoarele mele, „descrieri după natură” care nu respectau deloc originalul, aşa încât dacă te-ai fi uitat la ceea ce ieşise din mâna mea ţi-ai fi dat seama că acele femei nu aveau ochi, gură sau faţă chiar ci erau, toate, numai sex, ţâţe şi cur. Pictam ca primii idioţi pe pereţii peşterii unde îi fătase muma lor grăbită să plece iarăşi la vânătoare. De regulă, introducerea era scurtă, procedam în felul autorilor de clipuri porcoase pe care le-am văzut mai târziu – intram abrupt în subiect, le puneam rapid pe grătar. Povesteam fără perdea cum eroina respectivă îşi desfăcea picioarele ca eu să intru acolo, eu care nu văzusem în viaţa mea un sex de femeie decât de la mare distanţă atunci când, vara, urmăream cu alţii creaturile cu „coaie în piept” la scaldă. Am fost disperat zile întregi în momentul în care colegi de scoală mi-au povestit cum vântul ridicase pentru câteva secunde rochia profesoarei de română în timp ce ne aflam pe un câmp, la practica agricolă! Numai

eu nu băgasem de seamă şi am murit de ciudă. Este ceva ce n-am să văd niciodată, posteriorul ei de Venus Callyipige după care se uita toată şcoala şi pe care într-o bună zi câteva zeci de norocoşi cu mucii pe faţă l-au văzut strălucind pe un câmp verde. Eram cu capul în nori şi am decis că pot trăi confortabil în imaginaţie, ca sclav al propriilor mele fantasme. Scriam pe caietele de şcoală, pe ultimele pagini şi o făceam cu o însufleţire care surclasa talentul meu literar. În schimb, citeam mult şi amestecat şi eram mai „luminat” decât colegii mei de clasă care se opreau în faţa înţelesului câte unei cărţi precum primul om în faţa focului apărut din senin. Bineînţeles că am scris şi poezii, iar pe la vreo 25 de ani chiar am publicat câteva într-o revistă cunoscută. Însă am văzut repede cum gloriola literară este motiv de tâmpenie pe viaţă şi m-am ţinut deoparte de clica interesată să-şi promoveze curul drept faţă şi faţa drept blazon.

Întotdeauna am crezut că artistul de calitate trebui să fie ferit de publicitate şi în adolescenţă, când mi s-a conturat ideea asta, am citit cu maxim interes referinţe despre ascetism, linişte interioară, ataraxie, suspendarea gândirii, ieşirea din trup. Dacă aş fi avut un Maestru poate aş fi fost acum departe de lumea cometelor care se prăbuşesc zilnic în gaura memoriei lor defectate. Am intrat în lume complet neechipat şi a tribulaţiile mele sunt ale oricărui ordinar care şi-a irosit talentul în discuţii sterile, bavardaj de cafenea ieftin şi poză de inadaptabil, adică ceva cu care lumea nu vrea să aibă de-a face, iar femeile nici atât. Mai bucuros aş fi de-o altă moarte, vorba englezului…

Galeria cu bărbaţi

Inima ieşea ca un poem din pernele somnului şi cădea în aerul celor care numără pentru supravieţuire până seara.

Coboram din patul unde ea continua să doarmă liniştită, cu capul greu de luptele din crucea nopţii, când fiecare îşi trimisese înainte artileria uşoară pentru ca în cele din urmă să arunce în confruntare acel armament uriaş care provoacă distrugerea şi plăcerea. Mă opream, dedublându-mă, în toiul îmbrăţişărilor cu coapsele acela puternice să mă gândesc cum îşi poate dori o femeie ceva ce nu doreşte, dacă e să ne luăm după înţelepciunea din urmă a bătrânului evreu? Înţelegeam foarte bine că împărtăşeam cu ea acea pătrundere reciprocă şi că abia acolo aerul devenea plin de sens, în acea frecare de pereţii pe care atârnau în cele din urmă portretele iubiţilor de dinaintea mea şi oricât încercam să văd nu reuşeam mai

mult decât o cârtiţă bătrână care mută pământul din loc doar pentru a ajunge în alt pământ.

Un far al minţii se aprindea timid atunci când închideam ochii şi pătrundeam în acea pinacotecă unde încercam să disting cu nebunia celui care ştie că „tabloul multiplu” este de fapt închis în seiful din pereţi şi doar formula secretă a celulei ei nemuritoare îl deţine. Mintea mea încerca o intrare în mintea ei, dar tot ceea ce puteam atinge era meningele pur ca sexul unui copil scăldat în purpura dorinţei şi care recita undeva acel „vechile iubiri nu părăsesc niciodată trupurile care le-au adăpostit”. Ştiam că noi suntem una cu toată pielea noastră din trecut, prezent şi viitor, dar speram ca un nemernic să nu exist decât eu şi înţelegeam atunci şi raţiunea războiului care începe prin negarea puternică a cuiva şi prin dorinţa de a exista solitar în inima celui dorit. În inima cui voiam eu să exist? Eram, aşa cum ar fi spus Alberti, o creatură căreia-i lipsea spiritul masculin şi glorios, aflată imprudent în căutarea unei feminităţi pe care simţea instinctiv c-o avusese, sau eram tocmai masculul care devora toate acele portrete de pe pereţii umezi ai închisorii unde intrasem pentru a fi Unicul? Poate că nu admiteam că toată acea arhitectură ascunsă nu era Opera mea sau nu fusese anume făcută doar pentru ca eu să explorez colţul de lumină neagră unde bănuiam acum că se ascund rivalii mei. Culmea! ei nu avea habar de mine, nu ştiau că-i caut şi păreau lipsiţi de conştienţa faptului că sunt căutaţi pentru a fi vânaţi, tăiaţi, terminaţi. Cu toată această viclenie a non-existenţei lor pe care un gând perfid al meu mi-o punea pe o tavă aurită, continuam să gândesc că măcar unul înaintea mea gândise cam la fel şi simţise şi el ceea ce simţeam eu acum: sfâşierea înaintea necunoscutei ce se dăruia ca-n ziua dintâi, cu ochii duşi în apele plăcerii de sine şi culegând din valuri chipuri ale complicilor care o iubiseră fără pretenţii. Tocmai aici deveneam atent şi mă înfuriam. Aceşti impasibili obscuri o avuseseră fără prea multe complicaţii şi ea însăşi se situase de partea lor, cu acea complicitate la un act care trebuia să aducă doar plăcere şi nimic mai mult, aşa cum un act sexual nu reprezintă de fiecare dată decât un nou început pentru o femeie. Era, altfel spus, o iubită „nouă” de fiecare dată, prin acea ştiinţă feminină de a recrea lumea pentru fiecare nou trup în faţa căruia se deschide. Era Eva şi trebuia luată ca atare. Dar dacă era aşa, de ce eram nemulţumit? Dacă fusese doar o oră de gimnastică şi nu dăruirea sufletului întreg, de ce să-mi fac sânge său şi să complic ceea ce ea

susţinea că simte acum pentru mine? Şi aici era o capcană: dacă nu fusese între ea şi acei pierduţi azi doar o întâlnire a epidermelor de ce senzaţia asta că ea îşi amintea totul? Poate că tocmai această superficialitate în a se oferi pentru o clipă mi-o făcea odioasă, de nesuportat în clipele în care o priveam cu insistentă. Ochii ei se mişcau îndărătul pleoapelor grele: visa ceva şi dădea semne că se luptă să iasă din vis sau poate visul era plăcut şi voia să retină „clipa”. Şi tocmai atunci ochii ei se deschideau şi mă vedea cum o fixam cu o căutătură care nu-i putea scăpa. Totuşi, zâmbea fiindcă dorinţa de a-mi fi pe plac era mai puternică şi chiar propria ei nevoie de a fi cu mine la trezire o ajuta să treacă rapid peste expresia mea încordată. Întindea braţe care spuneau totul şi dimineaţa începea cu dureroasele contracţii ale sexului meu trădător căruia puţin îi păsa de zbuciumul minţii şi care o dorea simplu şi vizibil aşa cum îşi doreşte pământul să fie lumină, zi după zi. Eram un Testicul ce se zbuciuma în lumea gândurilor pentru a ceda la prima adiere a uriaşei cavităţi cu care ziua se deschidea ca la începutul lumii. Plonjam…